

ת"פ 34573/07/16 - יוסף אל מוחמד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 34573-07-16 מדינת ישראל נ' אל מוחמד ואח'
תיק חיצוני: 303694/2016

בפני המבקש נגד המשיבה
כבוד השופט יריב נבון
יוסף אל מוחמד באמצעות עו"ד יריב יקותיאל
מדינת ישראל
באמצעות שלוחת תביעות טבריה

החלטה

1. לפניי בקשה למתן צו להמצאת נתוני העמדה לדין, בהתאם לסעיף 108 ו- 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**).
2. כנגד המבקש (ונאשם נוסף - אדם עבסיה) הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירה שעניינה **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
3. על פי הנטען בכתב האישום, במועד הרלוונטי, היה יאמן אבו עיד (להלן: "**המתלונן**") בן שירות לאומי במשרד החקירות בתחנת משטרת טבריה, ובן כפרם של המבקש והנאשם הנוסף. בתאריך 14.7.15, בתחנת הדלק הסמוכה למגדל, עת תדלק המתלונן את רכבו, הגיע המבקש אל המתלונן ואיים עליו, שלא כדון, באומרו: "אני אשבור לך את העצמות, אני ארביץ לך, יה מלשן, למה אתה מלשין עליי?". בהמשך, הלך המבקש אל הנאשם הנוסף וקרא לו, והשניים חזרו אל המתלונן ואיימו עליו, שלא כדון, באומרם לו: "אנחנו נשרוף אותך, אנחנו נשרוף לך את הבית ואת הרכב, למה אתה מסתכל עלינו מוזר כשאנחנו מעוכבים בתחנה". הנאשם הנוסף הוסיף ואיים באומרו: "אתה פותח לנו תיקים אני אשבור לך את העצמות", ואף הושיט את ידיו לעבר פניו של המתלונן והוריד את משקפיו. על פי הנטען, את האמור עשו המבקש והנאשם הנוסף על רקע חשדם שמא המתלונן, על רקע שירותו במשטרה, "מלשין" עליהם בדבר מעורבותם בפלילים.

טענות הצדדים:

4. בגדרה של הבקשה, עותר המבקש להורות למשיבה להמציא לו מידע ונתונים כמפורט להלן:

א. רשימת התיקים וכתבי האישום שהוגשו על ידי התביעה הכללית נגד נאשמים אחרים בעבירה בה הואשם המבקש, וזאת בין השנים 2015-2016, וזאת תוך הגשת בקשה למעצרו עד תום ההליכים.

ב. רשימת התיקים שנסגרו על ידי התביעה הכללית נגד חשודים בביצוע אותה עבירה בנסיבות המיוחדות של תיק זה.

ג. למסור לידי את מדיניות התביעה הכללית באשר להעמדתם לדין של אזרחים ישראליים (יהודים וערבים כאחד), בגין עבירות איומים בע"פ בין צדדים זרים (שלא במסגרת תיקי אלמ"ב), כאשר מדובר בחשודים בני פחות מגיל 21, ללא עבר פלילי.

ד. בנוסף עתר המבקש, כבר בשלב מקדמי זה, להורות על זימונו של היועמ"ש של מחוז הצפון, להעיד מטעם ההגנה בנוגע למדיניות האכיפה של רשויות החוק בישראל באשר להגשת כתבי אישום, יחד עם בקשות מעצר, בגין עבירת איומים יחידה בין צדדים זרים, כאשר מדובר בחשודים בני פחות מ - 21, ללא עבר פלילי.

5. המבקש טען בבקשתו כי הנתונים הללו דרושים לו על מנת לבסס טענת אכיפה בררנית במסגרת טענת הגנה מן הצדק, לפי סעיף 149(10) לחסד"פ. לדבריו, במסגרת הגנתו יעלה הוא טענת הגנה מן הצדק ואכיפה מפלה של הדין באשר לייחוס עבירת איומים יחידה בכתב האישום בעניינו של המבקש, וזאת חרף הימנעות המשיבה במקרים אחרים מלעשות כן. לדבריו, הגשת כתב האישום במקרה זה נבעה משיקולים זרים ולמעשה התבססה אך ורק על העובדה כי המתלונן שירת באותה עת במשטרת ישראל, נסיבה המהווה בסיס לטענת האפליה והאכיפה הבררנית במקרה דנן. די בכך, לשיטתו, כדי לעמוד בנטל הראשוני לביסוס דרישתו להעברת הנתונים כאמור.

6. המשיבה בתגובתה עתרה לדחיית הבקשה. בדיון שהתקיים בפניי במעמד הצדדים ביום 15.2.17, טענה המשיבה כי יש פלח באוכלוסייה שהמשיבה מתייחסת לדברי איום כלפיו באורח שונה בהקשר זה. הדבר מתייחס לשוטרים, שופטים, סוהרים וגם מי אשר מבצעים שירות לאומי במשטרת ישראל. על אף האמור, בהמלצת בית המשפט לנוכח העובדה כי המתלונן במקרה דנן שירת בתחנת משטרת טבריה, הוריתי למשיבה לבחון בחינה מקדמית האם ניתן לאתר נתונים, כמפורט בבקשה. בתגובתה בכתב מיום 21.2.17, השיבה המשיבה כך:

"במסגרת בקשת הסנגור לקבלת נתונים ובהמשך להחלטת בית המשפט מיום 15.2.17, בבדיקה שנערכה ע"י ר' יח' תביעות חוף - צפון במערכת התביעות, נמצא כי בשנת 2015 הוגשו 240 תיקים במסגרת הליך מעצר במחוזות חוף וצפון, כאשר העבירה החמורה הייתה עבירת איומים. ייתכן כי הייתה

עבירה נוספת אך פחות חמורה מעבירת איומים. לא ניתן לבדוק את גיל הנאשם או האם המתלוננים בני שירות."

7. בתגובתה, הדגישה המשיבה כי דרישת המבקש לקבל לידיה את מכלול הנתונים כמפורט בבקשתו מהווה נטל כבד, ואין ביכולתה לאתר, בשקידה סבירה, את כל המידע המבוקש. לטענתה מידע בדבר תיקים אשר הוגשו בנסיבות דומות מצוי במאגרי המידע ונתון לעיון ב"כ המבקש.

8. המשיבה סבורה כי אין עסקינן בטענה קלאסית של אכיפה בררנית, אלא בתקיפת שיקול דעתה בכל הנוגע לייחוס עבירות במסגרת כתב האישום. התערבות בשיקול דעת זה תיעשה אך בנסיבות ובמקרים קיצוניים, אשר אינם מתקיימים במקרה דנן. לנוכח האמור, ומאחר והנחת המוצא של ב"כ המבקש לפיה מדובר באפליה בין שווים אינה נכונה, עותרת המשיבה לדחיית הבקשה.

דין והכרעה:

9. הבקשה מבוססת, כאמור, על סעיף 108 לחסד"פ הקובע כך:

"בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיוזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על כל אדם אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו."

וכן בהתאם לסעיף 149(10) לחסד"פ, הקובע כהאי לישנא:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

...

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית."

10. ההחלטה המנהלית בדבר העמדה או אי העמדה לדין נהנית מחזקת תקינות המנהל המוקנית לרשויות אכיפת החוק במסגרת ההליך הפלילי ואף ביחס לטענת הגנה מן הצדק, ועל הטוען לאכיפה בררנית, רובץ הנטל לסתור את אותה חזקה (ראו בהקשר ע"פ 3215/07 פלוני נגד מדינת ישראל (מיום 4.8.2008)).

11. בהתאם לפסיקה הנוהגת, עת נדרש בית המשפט לשאלה האם יש בחומר המבוקש כדי לסייע בידי הנאשם לבסס טענה של אכיפה בררנית, עליו לבחון בכל מקרה לגופו האם הוצגה תשתית ראיתית ראשונית המבססת עתירה זו. ב - עע"מ 1786/12 אברהים ג'ולאני נ' מדינת ישראל (20.11.2013)

(להלן "עניין ג'ולאני") נקבע כי:

"מקום בו הטעם לקבלת מידע מתיקי חקירה הוא הרצון להוכיח אכיפה בררנית, הרי שמשקלו של האינטרס הלגיטימי יגבר ככל שהמבקש יוכל להצביע על בסיס ראשוני לקיומו של חשד בדבר סלקטיביות באכיפה".

על כן השאלה אותה יש לבחון הינה, האם אכן הצביע המבקש על בסיס ראשוני לחשד לסלקטיביות באכיפה בנסיבות מקרה זה, דהיינו כי אכן המשיבה אינה נוהגת בנסיבות דומות להעמיד לדין נאשמים בגין עבירת איומים ולעתור אף למעצרו. אם אכן כך, יש הצדקה לקבלת בקשתו ולחייב המשיבה להעביר לעיונו נתונים כמבוקש.

12. ב - ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נגד בורוביץ**, פ"ד נט (6) 776, הכיר בית המשפט העליון בטענת אכיפה בררנית במשפט הפלילי אך התווה רף גבוה לקבלתה. טענה זו אף הוכרה כטענה מקדמית והוספה לסעיף 149 לחסד"פ. עם זאת, על המעלה טענה זו להניח תשתית ממשית הנתמכת בראיות, ולהצביע על מדיניות של איפה ואיפה מצד התביעה או של גופי האכיפה האחרים, ואף להראות כי אלה נהגו באופן שונה במקרים דומים למקרה זה, כל זאת על מנת להעביר את הנטל לכתפי המאשימה, אשר יהא עליה להסביר ולהצדיק את התנהלותה.

13. לשם הנחת תשתית ראייתית לביסוס טענה מעין זו זקוק נאשם לעיתים לחומרי חקירה וחומרים אחרים המצויים ברשות המאשימה, רשויות או גופי אכיפה אחרים. קיים קושי רב לבסס טענה מעין זו ללא קבלת מידע או חומרים מאת הגוף המחזיק בהם. על כן, פסיקת בתי המשפט בשנים האחרונות נטתה להתיר עיון בחומרים הללו ולחייב את הגופים המחזיקים בהם להעבירם לנאשמים, לעיתים תוך קביעת מגבלות מסוימות. עם זאת, אין משמעות הדבר כי בכל מקרה בו מתבקשת בקשה מעין זו קיימת הצדקה, מניה וביה, להיעתר לה ולהטיל על המחזיק בחומר לאתרו ולאוספו לשם מתן אפשרות לנאשם לבסס טענת אכיפה בררנית. בטרם תינתן החלטה המחייבת העברת חומרים כאמור יש לבחון את סבירות הטענה וסיכויי קבלתה וכן את זמינותו של החומר המבוקש, ואף את הזמן והמשאבים הדרושים לשם איתורו.

14. מצאתי לנכון להעיר, כי בשנים האחרונות, דומה כי מרכז הכובד בניהול ההליך הפלילי עבר מדיון בשאלה האם יש בעובדות כתב האישום כדי לבסס את הנטען בכתב האישום והאם די בראיות כדי לבסס זאת, אל עבר עיסוק אינטנסיבי, שלא לומר אובססיבי, בסוגיות פריפריאליות לאישום עצמו ובעיקר בטענות מקדמיות. לא אחטא לאמת, וזו תחושתו בלבד, אם אומר כי כל אימת שסנגור מקבל לעיונו כתב אישום אשר הוגש כנגד לקוחו, עיקר מהוויו ועיסוקו מתמקד בבחינת טענות מקדמיות, בעיקר טענות הגנה מן הצדק, רובן מבוססות על טענת האפליה ואכיפת הדין באופן בררני. מכאן, אצה הדרך עבורו להגיש בקשות שונות בהן הוא עותר לביטול כתב האישום, פעמים רבות ללא כל תכלית או תוחלת, תוך הטרחת גורמים שונים ובזבוז משאבים.

15. סבורני כי דבריו של כב' השופט מזוז בבש"פ 163/17 **מדינת ישראל נ' חג'ג ואח'** (אשר ניתן ביום 1.2.2017) בנוגע לעיסוק המופרז בכל הנוגע לחומרי החקירה לפי סעיף 74 לחסד"פ, בהגדירו תופעה

זו כ"גולם הקם על יוצרו", יפים אף לעיסוק המופרז בטענות מקדמיות, ובעיקר טענות בדבר אכיפה בררנית:

"בשולי הדברים וקודם חתימה אוסיף, כי דומה שסוגיית "חומר חקירה" הפכה ל"גולם הקם על יוצרו". דרישה פשוטה ובסיסית זו, באשר לזכות הנאשם לעיין בחומר החקירה הנוגע לאישום נגדו, תפחה עם השנים בדרך של פרשנות מרחיבה לפריפריות שזיקתן לתכלית הדרישה היא מסופקת ומכבידה מאוד על ההליך הפלילי. לדרישת העיין בחומר החקירה נוספה בתיקון לחוק משנת 1995 הדרישה להכנת "רשימת כל החומר" שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת אף אם אינו בגדר "חומר חקירה". דרישה זו הוספה ביוזמת חברי הכנסת במסגרת דיון בהצעת חוק ממשלתית שביקשה להסדיר את הדרך לבירור מחלוקות לגבי "חומר חקירה" (ה"ח התשנ"ג 274). מחלוקות לגבי "חומר חקירה" ולגבי "רשימת כל החומר" מעסיקות תדיר את בתי המשפט ומכבידות על ההליך הפלילי עד שלעתים לא רחוקות תחילתו של ההליך נדחית בחודשים ארוכים בשל מחלוקות והליכים בעניינים אלה. מציאות זו מן הראוי שתעמוד לנגד עינינו כאשר אנו עוסקים בטענות שמשמעותן היא הרחבה נוספת של זכות העיין על שני מרכיביה, ופתיחת פתח למחלוקות והתדייניות נוספות בעניינים אלה."

16. אכן, טענות מסוג זה מותרות על פי דין, אך לא כל שמותר הינו נכון ומצדיק התנהלות, אשר הפכה לחזון נפרץ, בה לעיתים מזומנות נדרש בית המשפט, בלית ברירה, תוך בזבז זמן שיפוטי נכבד, ליתן החלטות מנומקות בעטיין של בקשות סרק.

17. לגופו של עניין, מקובלת עליי טענת המשיבה לפיה אין בעצם הגשת כתב אישום כנגד המבקש בגין עבירת איומים בנסיבות המתוארות בכתב האישום משום חשש לאפליה, ואף אין בה כדי לסתור את המדיניות הנוהגת במקרים מסוג זה או כדי לשנות מדיניות זו. אף הבדיקה שערכה המשיבה ולפיה בשנת 2015, במחוז צפון - חוף בלבד, הוגשו, 240 כתבי אישום, במסגרת הליכי מעצר, בגין איומים או בצירוף עבירה נוספת שחומרתה פחותה, מלמדת כי אין המקרה שלפנינו חריג או שונה, ואף אינו נובע משינוי גישה או מדיניות.

18. נתונים סטטיסטיים בדבר העמדה לדין יכול ב"כ המבקש לבסס אף מעיין במאגרי המידע המשפטיים הרבים הקיימים כיום. נתונים בדבר אי העמדה לדין בנסיבות דומות הינם אכן, דרך כלל, בידיעת המשיבה בלבד, ובמקרים המתאימים יש לחייבה להעביר אף אותם לעיין נאשם לצורך ביסוס טענותיו. דא עקא, אין עסקינן במקרה דנן במדיניות חדשה או בסטייה ממדיניות נוהגת בדבר העמדה לדין של נאשמים בגין עבירה זו, ולכן דרישת הסנגור לחייב את המשיבה לנבור ולעיין בכל תיק ותיק אשר בו לא הוגש כתב אישום ולמסור לו פרטים אודותיו, הינה בלתי סבירה ובלתי נחוצה.

19. החלטות לסגירת תיקים מתקבלות באופן פרטני, לאחר בחינת כל מקרה לגופו, והעילות לסגירת

התיקים הינן מגוונות ואינן רלוונטיות לענייננו, ואין בהן כדי להצדיק מתן מלוא הנתונים לביסוס טענת המבקש, זאת אף לנוכח העדרו של בסיס מספק לטענת האפליה. בהקשר לשיקול הדעת המופעל על ידי המאשימה ולשיקולים הנדרשים, נפסק:

"... יש לזכור כי מדובר בהחלטה מורכבת, בעלת שני פנים - הערכת היכולת להוכיח את האישומים כנגד החשוד, והעניין הציבורי שבהעמדתו לדין (ראו סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). במסגרות אלו על הפרקליטות לשקול שיקולים רבים, תוך הענקת המשקל המתאים לכל שיקול, כך ששקילה עניינית של שני חשודים שענייניהם דומים (אך לא זהים), לא תניב דווקא החלטה זהה. תוצאה זו אינה מהווה בהכרח אכיפה בררנית."
(ראו: ע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל (04.08.08)).

20. פסקי הדין אליהם הפנה ב"כ המבקש בבקשתו, מהם, לשיטתו, ניתן ללמוד כי בתי המשפט חייבו את המשיבה להעביר לעיון נאשמים חומרי חקירה, לרבות נתונים סטטיסטיים, לביסוס טענת אפליה והגנה מן הצדק, אין בהם כדי לתמוך בבקשתו במקרה דנן. דרך כלל, נסיבות ייחודיות ולא שגרתיות הצדיקו בער קבלת בקשה מעין זו, לנוכח החשש שמא עסקינן בשינוי מדיניות או יחס מפלה ואכיפה בררנית מטעם המאשימה כלפי אותם נאשמים.

21. כך למשל, בעע"מ 2398/08 מדינת ישראל נ' סגל (ניתן ביום 19.6.11), קיבל בית המשפט העליון את הבקשה להעברת נתונים בדבר העמדה ואי העמדה לדין בגין עבירה של העלבת עובד ציבור, בגין פרסום מאמר בגנות הרב הצבאי הראשי. עסקינן, כאמור, בסוגיה מורכבת, ייחודית ובלתי שגרתית בדבר תיחום הגבולות שבין חופש הביטוי לבין פרסום דברים בגנות איש ציבור ומדיניות האכיפה והעמדה לדין במקרים מסוג זה, ולכן אין חולק כי אין הדבר דומה למקרה שלפנינו. אף בעניין ג'ולאני, המוזכר לעיל, קיבל בית המשפט את הבקשה להעברת נתונים בדבר העמדה לדין ואי העמדה לדין של חשודים בעבירה של החזקה בתנאי עבדות. עבירה מעין זו, אשר ודאי אינה נפוצה כעבירה המיוחסת למבקש במקרה שלפנינו, מצדיקה בחינת מדיניות האכיפה הנוהגת עת נטענת טענת אכיפה בררנית, ואף מצדיקה העברת נתונים סטטיסטיים לנאשם לשם ביסוס טענתו. לכן, סבורני כי יש להותיר בחינת סוגייה מעין זו למקרים החריגים, ולהימנע מכך במקרים כגון המקרה שלפנינו.

22. אף טענת המבקש באשר למוטיבציית היתר של המשיבה להגשת כתב האישום כנגד המבקש לנוכח מיהות המתלונן ושירותו במשטרת ישראל במועד הרלוונטי, אינה ממין העניין. אכן, מוטב היה באם כתב האישום היה מוגש לבית משפט אחר כדי למנוע לזות שפתיים או טענות דומות לטענות שהעלה ב"כ המבקש בבקשתו. על אף זאת, אינני סבור כי במקרה דנן די בכך כדי להצדיק היעדרות לבקשה למתן צו לפי סעיף 108. מכתב האישום עולה כי דברי האיום, לכאורה, כלפי המבקש היו על רקע שירותו במשטרה באותה עת ולנוכח חשדם של המבקש והנאשם הנוסף כי הוא "מלשין" עליהם. לנוכח האמור, אף אם אכן קיימת מוטיבציית יתר במקרה דנן, כטענת הסנגור, ניתן לנמקה כחלק משאיפת רשויות אכיפת החוק להגן על עובדי ומשרתי ציבור. בכך אין כל פסול. מזכיר כי כתב האישום הוגש אף כנגד

נאשם נוסף בגין מעשים דומים כלפי אותו מתלונן ומפיו לא נשמעה כל טענה בדבר אכיפה בררנית.

23. בפסיקה נקבע מבחן תלת שלבי לבחינת טענת אכיפה בררנית: **ראשית**, יש לבחון מהי קבוצת השוויון הרלוונטית לטוען הטענה; **שנית**, יש לבחון האם מדובר באכיפה בררנית פסולה או שמא באכיפה חלקית לגיטימית הנובעת מטעמים ענייניים ורלוונטיים. הובהר בפסיקה כיהטוען לאכיפה בררנית אינו חייב להצביע על מניע פסול העומד ביסוד החלטתה של הרשות בהעמדה לדין ואף אם הרשות התנהלה בתום לב, עשויה התנהלותה לעלות כדי אפליה פסולה; **שלישית**, האם הועמד בסיס ראיתי לבסס טענה של אכיפה בררנית (ע"פ 8551/11 **סלכני נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פס' 14 (12.8.2012); ע"פ 4456/14 **קלנר נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פס' 26 לפסק דינו של כב' השופט זילברטל (29.12.2015); ע"פ 6833/14 **נפעא נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (31.8.2015)).

24. סבורני כי בנסיבות העניין המבקש כלל אינו עומד בתנאי הראשון. מקובלת עלי עמדת המשיבה לפיה ההבחנה בין עניינו של המבקש בהליך שלפני לבין מקרים אחרים הינה הבחנה עניינית ומוצדקת, המבוססת על שוני רלוונטי בין מקרים, וזאת אף בהתייחס לאותם נתונים כמותיים "יבשים" אשר הוצגו לבית המשפט בתגובתה. המשיבה טענה כי היא מייחסת משנה חשיבות לאותם מקרים בהם עבירות פליליות מופנות כלפי עובדי ומשרתי ציבור כשוטרים, סוהרים, שופטים ואף בני שירות במשטרה. אכן, התרשמתי כי זו מדיניותה העקבית של המשיבה לאורך שנים, ולכן החלטתה להגיש כתב אישום כנגד המבקש בגין דברי האיום, לכאורה, שהפנה כלפי מי שבאותה עת שירת במשטרת ישראל, אינה חורגת כהוא זה ממדיניותה ולכן אינה מפלה את המבקש כלל.

25. "קבוצת השווים" בעניינו של המבקש אינה נוגעת כלל לכלל תיקי האיומים שנפתחו או נסגרו בין זרים, בעניינים עתר הסנגור לקבלת נתונים, אלא לאותם מקרים בהם העבירות מופנות כלפי עובדי ומשרתי ציבור, וכך יש לבחון את בקשתו לקבלת נתונים. מאחר ועניינו של המבקש שונה מן המקרים עליהם מבקש הסנגור להסתמך, אין כל הצדקה לחייב את המשיבה להקדיש משאבים לכך.

26. לא התרשמתי כי במקרה דנן עסקינן בהחלטה שרירותית של המשיבה המבוססת על מניע פסול או שיקולים זרים, ולכן אף בשל כך אין הצדקה להעברת הנתונים המבוקשים לעיון המבקש. כדי שטענת האכיפה הבררנית תתקבל - על המבקש להראות כי לאורך זמן ובאופן שיטתי, רשויות התביעה קיבלו במקרים דומים החלטות שונות מהצעדים שנקטו במקרה שלו (ראו: דברי הנשיא א' גרוניס והשופט ס' ג'ובראן בע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פולדי פרץ** (10.09.2013)). במכלול שבפנינו, מאחר ועסקינן במדיניות ידועה של המשיבה לאורך זמן, המבקש לא עמד ולא יוכל לעמוד בנטל זה, אף אם יועברו אליו הנתונים המבוקשים.

27. מאחר ועסקינן אך בבקשה למתן צו לקבלת נתונים סטטיסטיים לשם ביסוס עתידי של טענת אכיפה בררנית כחלק מקו ההגנה של המבקש, לא נדרשת כלל הכרעה בשלב זה בעצם השאלה האם אכן נקטה המשיבה במקרה דנן ביחס מפלה, ושמורה למבקש הזכות להעלות טענתו במהלך שמיעת

הראיות. אף בקשתו לזמן כעד הגנה את היועמ"ש של מחוז צפון מוקדמת מידי. זכותו של נאשם לזמן עדי הגנה נבחנת, כשם שנבחן זימון עדי תביעה, בהתאם למבחן הרלוונטיות. בשלב זה, בטרם שמיעת הראיות אין מקום לבקשה זו.

לנוכח האמור לעיל, הבקשה נדחית.

מזכירות בית המשפט תעביר החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ז' אדר תשע"ז, 05 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.